

1

EL BUST (I)

*Un espai fosc. L'eco d'unes passes. EL NOI JOVE,
seguit de L'HOME NERVIÓS.*

EL NOI JOVE: Està nerviós.

L'HOME NERVIÓS: No estic nerviós.

EL NOI JOVE: Els que diuen «no estic nerviós» són sempre el més nerviosos. Ningú més podrà sentir-lo. Només vostè. I «ell».

L'HOME NERVIÓS: D'acord.

EL NOI JOVE: I «ell» és un bust. Una estàtua. Per tant, res de nervis.

L'HOME NERVIÓS: No.

EL NOI JOVE: Li ha quedat ben clar que no és real?

L'HOME NERVIÓS: Sí, esclar. (*Pausa.*) És mort. Tothom ho sap, això.

EL NOI JOVE: Sí, sí. Però ens hem d'assegurar que vostè ho té ben clar. Hi ha gent que no s'ho acaba de creure. I intenta coses.

L'HOME NERVIÓS: Sí?

EL NOI JOVE: Sí. I no es tracta d'això. La idea és ben clara. Res d'actes violents. Parlar. Només parlar. Mirar-lo als ulls, directament, i parlar. Parlar sabent que «ell» no pot fer res. Aprofiti. Deixi's anar. Tots els insults estan permesos.

L'HOME NERVIÓS: La gent insulta?

EL NOI JOVE: La gent insulta, sí. Insulta molt. D'aquí els seus efectes curatius i catàrtics.

L'HOME NERVIÓS: Ah.

EL NOI JOVE: Pot insultar. Tranquil i de gust.

L'HOME NERVIÓS: Sí. (*Pausa.*) I no enregistren res?

EL NOI JOVE: No. Estem sotmesos al contracte. Tot controlat. És una experiència íntima i personal. Vostè n'és l'únic participant. Preparat?

L'HOME NERVIÓS: Crec que sí.

EL NOI JOVE: Molt bé.

L'HOME NERVIÓS: Un moment...

EL NOI JOVE: Sí?

L'HOME NERVIÓS: Com ho sap, vostè, que la gent insulta?

EL NOI JOVE: Perdó?

L'HOME NERVIÓS: Vostè ha dit «La gent insulta. Insulta molt.» Com ho sap? No deia que estava insonoritzat?

EL NOI JOVE: Hi ha gent que crida molt. (*Pausa.*) Jo també he signat una clàusula de confidencialitat. Tranquil.

L'HOME NERVIÓS: Sí, sí, si no ho deia per/

EL NOI JOVE: Podem començar?

L'HOME NERVIÓS: Sí.

EL NOI JOVE: Segur?

L'HOME NERVIÓS: Segur.

EL NOI JOVE: Molt bé. El deixo sol. Recordi bé les instruccions i endavant. Que vagi de gust.

EL NOI JOVE marxa. *L'HOME NERVIÓS* mira al seu davant, respira a fons i comença a caminar vers un punt concret. S'atura. Mira endavant, torna a respirar i just quan és a punt de començar a parlar, es fa el fosc.

VEUS: Parla. Arrisca't. Atreveix-te. Fes-ho. No passarà res. No et farà mal, ni a tu ni als teus. Al contrari. Et trobaràs millor. Sí. No dubtis. Vinga, fes-ho. Ara. Sí.

2

GENERACIONS (TERCERA GENERACIÓ)

La Dona «HORROR VACUI», la Dona «PERDÓ PER EXISTIR», el Noi «MONSTRES», el Pare de l'Home «HOLOCAUST», la Dona «CURT, MOLT CURT, CURTÍSSIM», l'Home «HOLOCAUST», la Mare de la Dona «PERDÓ PER EXISTIR», la Dona «LLISTES». Canten «We be soldiers three»¹. S'apropen al prosceni. Porten abrics. Pausa. Es miren. Dubten si començar a parlar o no. S'adrecen al públic.

HORROR VACUI: I tu calles. (Pausa.) Pots parlar molt. Pots parlar hores i hores i hores sobre qualsevol tema, dies sencers. Omplir l'espai de paraules. Parles. I ara, aquí, res. Aquí calles. Com una morta.

LLISTES: Tienes una obsesión con las listas. Cualquier tipo de lista. Listas interminables, cuidadosas, meticulosas, precisas. Lista del súper, lista de la farmacia, lista de la frutería (la frutería del súper no vale nada), lista de la carnicería, lista de cosas que hacer en el trabajo, lista de

1 «We be soldiers three» és un madrigal recollit a *Deuteromelia* de Thomas Ravenscroft (1609).

cosas que hacer en casa. Incluso ahora, cuando piensas, lo haces en forma de lista. Es como una tradición familiar. No, una obsesión familiar. Tu padre también tiene una obsesión por las listas. Lo que te gustaría saber es... Uno: ¿Es una enfermedad? Dos: ¿Puede curarse? Tres: ¿Será muy largo el tratamiento? Cuatro: ¿Lo ves? Ya has vuelto a hacer otra lista. Mierda.

PERDÓ PER EXISTIR: Tu ets una mica «perdó per existir». Perdó per existir, perdó per respirar, perdó per viure. Si et diuen «Vols prendre alguna cosa?», diràs «No cal, gràcies». Si et demanen com estàs, diràs «estic bé», encara que estiguis a punt de morir-te. Si vols anar al lavabo, t'aguantaràs fins a arribar a casa teva.

HORROR VACUI: A casa parleu molt. Tots. Us trepitgeu les frases els uns als altres. Has d'anar ràpid, a casa, si vols que et sentin. I mira, ara calles. Ara, aquí, és com si no tinguessis res a dir.

CURT, MOLT CURT, CURTISSIM: Curt, molt curt, curtíssim. Només entrar. Això vas dir-li a la perruquera. Quan va haver acabat, tot el terra semblava tacat de cabells tallats, apilonats, morts. No et va fer pena. «Renovació», vas pensar. I vas sortir al carrer i vas començar a caminar amb el teu cabell curt. Recordes molt bé el contacte del vent fresc al teu clatell. Eres feliç aquell dia, caminant pel carrer amb els teus cabells curts. Els teus companys ja estaven ocupant la plaça. Era un 15 de maig i et senties més lliure, més lleugera. A casa, quan et van veure, s'ho van prendre malament. Molt. Mai els havies vist d'aquella manera.

HOLOCAUST: El teu pare és monotemàtic. Col·lecciona tot el que troba. Llibres, pel·lícules, de tot. És un cas greu. Si fos un altre tema, encara. Portes algú a casa: un amic, una amiga. Ganes de quedar bé. Només entrar es troben amb el teu pare allà assegut, que els engega: «Saps què vol dir la paraula *holocaust*?»

PERDÓ PER EXISTIR: Si d'un plat te'n toquen les engrunes, encara pense: «Veus què be, m'han tocat les engrunes!» De tant en tant tindràs atacs d'ira. Ganes de cridar i de trencar coses i de llençar-les per la finestra. Però després et sentiràs mala persona i demanaràs perdó. I viuràs així, demanant contínuament perdó per existir, perdó per respirar, perdó per viure. Com si a dins teu una veu et digués, dia i nit, que això és tot el que la teva sang es mereix.

*LA MARE DE LA DONA «PERDÓ PER EXISTIR» marxa.
Pausa incòmoda.*

HOLOCAUST: Quan eres petit, es va obsessionar amb els teus estudis. «Pensa que els jueus que van sobreviure, ho van fer perquè tenien una bona educació. Els ho van prendre tot, però l'educació, no. Això no t'ho pot prendre ningú.» «Papa...! Primer de tot, nosaltres no som jueus. I els nazis són morts. Som al segle XXI... Vols dir que cal, tot això? No vindran els nazis, papa, no ens treuran el que tenim!» I ell et mira amb ulls de boig i et diu: «Oh, espera't!»

MONSTRES: T'ofegaves. Tenies quatre anys i t'ofegaves. De nit, sempre a la mateixa hora. Et despertaves amb uns malsons terribles. Eres al mig d'un camp, tot

envoltat de monstres. Els monstres et miraven amb uns ulls grans i rodons. Volies cridar, però no podies. T'ofegaves. Sempre de nit, sempre a la mateixa hora. Alguna vegada t'ofegaves tant que t'havien de portar a urgències. No se'n van adonar fins que ja feia tres anys que et passava. Algú va dir: «Us heu fixat que sempre l'ingressem per aquestes dates?» Aleshores s'hi van fixar i no, no eren les mateixes dates: era exactament la mateixa data.

HORROR VACUI: *Horror vacui*, en diuen. Una vegada t'ho van dir: «Tu tens una mica d'*horror vacui*.» Omplés tots els silencis de paraules. Paraules, paraules, paraules. (*Pausa.*) La teva mare diu «això s'arregla molt fàcil: calla.» Però no és tan fàcil. Sempre tens alguna cosa a dir. Però són paraules buides. Les de veritat, les paraules essencials, les que realment volen dir alguna cosa, aquestes es queden a dins.

Cadascun d'ells es treu l'abric i el llença al davant del prosceni abans de marxar.